

ایمان، راه نجات

وختیکه بنی اسرائیل دَ بابل رسید، نَبُوکَدَنْصَر پادشاه دَ صاحب منصبای خُو آمر کد که: "از بَینِ ازینا خوبترین و نُوربند ترین مردهای جوان ره که از بهترین فامِلا بشه بگیریید. آدمای خاندۀ شی ره اِنْتِخاب کنیید تا که فرهنگ و زبونِ از مورۀ یاد بگیریه و بلدۀ مو کار کنه."

دانیال قد سه رفیق خُو اَم اِنْتِخاب شُد. خُدا فِکر ازوا ره واز کد تا که زبو، ادبیات و هر رقم معلومات ره بُفامه. دَ دانیال اَمچنان قُدرت دَد که خواها ره تعبیر کنه. وختیکه درسِ سه ساله پوره شُد، پادشاه زیر تاثیر ذهن و ذکاوتِ از ای نفرا رفت و اونا ره اعضای دَربار پادشاهی خُو مُقرر کد.

دَ هر مشورۀ که پادشاه قَد ازونا مُو کد، اونا دَه برابر هر طالع بَین و پالگر که دَ پادشاهی بابل پیدا مُوشُد یاد

دشت. یگ وخت که پادشاه یگ خو عجیب دید، دانیال خو شی ره تعبیر کد. پادشاه ازی غدر خوش شده او ره ناظر پک مشاورای خو مقرر کد. پس دانیال از پادشاه درخواست کد و پادشاه رفیقای دانیال، یعنی شدرک، میشک و عبدنغوره د بخش اداره ولایت بابل مقرر کد.

اوخته، نبوکدنصر پادشاه یگ مجسمه کته طلایی جور کده د برون شار بابل نصب کد. امر کد که تمام کارکنای حکومتی باید بلده افتتاح ازی مجسمه حاضر شنه و د پیش شی سجده کنه. وختیکه تمام جم شد جارچی جار زده گفت: "آواز تلو و دیگه آلات موسیقی ره میشنوید. دمو لحظه که آواز ساز ره شنیدید قد روی خو افتده مجسمه طلایی ره عبادت کنید. هرکسی که ای کار ره نکنه د من کوره داغ آتیش اندخته موشه."

بعضی از نفرای پادشاه او ره گفت که: "امو یهودیای که شمو برای اداره ولایت مقرر کده بودید حکم شمو ره گوش

نَمُونَه. اُونَا خُدَايُون شَمُورَه عِبَادَتِ نَمُونَه وَ دَ پِيشِ مُجَسَّمَه
كِه شَمُورَه جُور كَدِيدِ خَمِ نَمُوشَه.

پادشاه قارشی آمد و شدرک، میشک و عبدنغوره طلب کده
گفت: "امی گب راس آسته که شمو د پیش مجسمه ازمه
سجده نموکنید؟ ما شمو ره یگ چانس دیگه ام میدم: اگه
دیگه امی کار ره کدید شمو ره د منی کوره آتش پورته
مونم. پس کدم خدا میتنه شمو ره از دست مه نجات
بدیه؟"

اوخته، امو هر سه رفیق گفت: "اعلی حضرت! مو از
خودگون خو دفاع نموکنی. امو خدای که مو بنده شی
استی، اگه خاست ازو بشه، او میتنه مو ره از دست تو و از
آتش کوره نجات بدیه. ولی اگه مصلحت ازو نبشه، تو د
دل خو او یخ بزو که مو خدایون تو ره عبادت نموکنی و د
پیش مجسمه طیلایی تو خم نموشی."

بعد از و پادشاه امر کد که: "کوره آتش ره هفت برابر گرم کده اینا ره دَمَنے شی پورته کنید." وختیکه گرم شد، هر سه ره بسته کده دَمَنے کوره آتش اندخت. کوره اَمُوقس گرم آمده بود که حتی اَمُو نفرای که اونا ره دَمَنے شی پورته میکد سوختند.

پس نَبُوکَدَنْصَر پادشاه تعجب کده از تخت خُو بال شد و گفت: "مو دَمَنے کوره سه نفر نندختی؟ آلی چطور استه که چار نفر ره مینگرم که دَمَنے آتش میگرده؟ و مو اونا ره بسته کده د آتش نندختی؟ آلی خُو اونا واز، و سر حال دیده موشه؟ مگم چارمنه شی ملایکه واری معلوم موشه."

اوخته، پادشاه کوی کده گفت: "شدرک، میشک و عبدنغو، بنده های خدای مُتعال، از اونجی برو بیید." غیتیکه اونا از اونجی بر شد، تمام مردم دید که اونا سر حال استه. موی سر شی جرمه نشده بود، کالای شی سالم بود

و حتی اونا سوخته ام بوی نمیدد.

وختیکه نبوکدنصر اونا ره دید گفتم: "سپاس خدای شدرک، میشک و عبدنغوره که ملایکه خوره ری کده بنده گون خوره نجات میدیه. بنده های شی د جای ازی که دیگه خدایوره عبادت کنه حاضر استه که زندگی خوره د خطر بندزه.

پس ما امر مونم که هرکس د هر جای که د خدای از اینا به احترامی کنه تباه موشه. هیچ خدای دیگه نیه که بتنه بنده گون خوره ای رقم نجات بدیه." پس پادشاه مقام شدرک، میشک و عبدنغوره د ولایت بابل بلند کد.